

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
19:40	19:06	18:08	תל אביב
19:44	19:09	18:06	ירושלים
19:39	19:05	18:07	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלון טעון גניזה

אור הפרשה

י"ט תשרי ע"פ מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

י"ט תשרי תשע"ט ♦ גליון 33 ♦ חוה"מ סוכות

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

מעלת ההתמדה

רק בכח ההתמדה אפשר להתקדם ולהצליח בכל דבר בחיים...

חג הסוכות

במשך כל ימות השנה, יהודים רבים נושאים עמם מטעני צער, קשיים והתמודדויות. זה סובל מבעיות בריאות, אחר מתמודד עם בעיות אצל ילדיו, יש יהודים הממתנינים לשמחות זמן רב ומצטערים בעיכוב הממושך, ואחרים מתקשים בפרנסתם ומחפשים מוצא מצער הפרנסה...

הנה תגלית יקרת ערך, שגילה הרה"ק ה'תפארת שלמה' מרדומסק זי"ע: הסוכה היא סגולה להינצל מכל צער, להיושע מכל מצוקה. הלא כך פוסקת המשנה: 'מצטער - פטור מן הסוכה', וה'תפארת שלמה' דורש מילים אלו במתק לשונו:

'מצטער' - אדם השרוי בצער, בכאבו, במצוקתו, תהא גדולה אשר תהא, הופך ל'פטור' - הוא יוצא בפטור מלא מכל צעריו וצרותיו, קשייו ומצוקותיו, 'מן הסוכה' - מכח חג הסוכות, מאוצר הברכה הטמון בסוכה!

הבה נתפוס את הסוכה בשתי ידיים, בחיבוק אמיץ של אהבה. נכון, לפעמים הסוכה קצת צפופה, לפעמים צריך לסעוד בתורנויות, לישון בלי פרטיות, ועלול להיות גם חם ומהביל.

אבל הסוכה האהובה היא מצוה כבירה, שגם מוציאה אותנו מכל צרה וצוקה וגואלת אותנו מכל צער ויגון, לשמחות תמיד בלב שמח!

צריכים להיות חרוטים על לוח ליבנו, כמו שלא יפול אדם מהמיטה כן יהיו חדורים בו התורה והמצוה. כתוב (איוב יא) "עיר פרא אדם יולד". מפרשים זאת בעלי המוסר: התפקיד שלך, זה לעשות מ"עיר פרא" "אדם". אתה באת לעולם לעבוד על עצמך, להפוך את עצמך מפרא אדם - למלאך. מ"עיר פרא" ל"אדם". אדם שיש לו טבעים רעים, מידות רעות, גשמיות, הוא יותר קרוב ל"בהמה" וכמה שפחות מידות רעות, כמה שיותר נמשך לרוחניות הוא יותר "אדם".

כמו שאמרנו פעם, יש נגר, יהלומן, צורף. בכל האומניות יכול אדם ליצור מוצרים מושלמים, בניין מופלא, היתים מקסימים, יהלום מלוטש שאין כמוהו, הוא טפל ליהלום, הוא עצמו יכול להיות מושחת.

אבל שאדם לומד מוסר הוא בונה את עצמו!! כמו שכתוב "נעשה אדם" ד' אומר לאדם: נעשה אדם. הגוף שלך מושלם, "רופא כל בשר ומפליא לעשות" המדענים לא מבינים עד היום את המערכות המופלאות של הקב"ה, אשר יצר את האדם בחכמה. אומר הקב"ה לאדם, יש לך גוף מושלם ויש לך נשמה מושלמת, אבל אתה עדיין לא מושלם, אתה יכול להיות לפי בחירתך: או מלאך או מלאך חבלה. דאג שמעשיך יהיו מושלמים.

אין אפשרות להתהפך מרע לטוב בלי ביקורת, בלי מוסר. בלי ביקורת אדם לא יודע כלל את החסרונות שלו, הוא בטוח שהוא בדרך טובה ויתמיד במעשיו הרעים, יכול להיות מושחת שבמושחתים ודרך כל איש ישר בעיניו. זה מה שבונה את האדם, מוסר וביקורת, ואם לא כן אדם משוכנע לגמרי כי הוא מושלם. ממילא מובן למה לשנות מידות זה עיקר העבודה של האדם, כמו שאומר הגר"א באבן שלמה "שעיקר חיזוק האדם הוא להתחזק תמיד בשבירת המידות ואם לאו למה לו חיים".

שבת שלום ומבורך.

הגמרא מספרת על רבי עקיבא שאמר: כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו רבי אמור ככלב אמר להן זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם. ורבי עקיבא התהפך והיה לגדול התנאים שבכל הדורות! הא כיצד?

אומרים חז"ל (אבות דרבי נתן פרק ששי) מה היה תחלתו של רבי עקיבא? אמרו בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על פי הבאר אמר מי חקק אבן זו אמרו לא המים שתדיר נופלים עליה בכל יום, אמרו לו עקיבא אי אתה קורא אבנים שחקו מים. מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו מה רך פסל את הקשה דברי תורה שקשה כברזל על אחת כמה וכמה שיחקקו את לבי שהוא בשר ודם. מיד חזר ללמוד תורה כ'.

שואל רבי ישראל מסלנט, אם במשך שנים, טיפות יצרו חור באבן, נקח אלף חביות מים, מיליון חביות מים, נשפוך אותן במכה אחת על אבן, יהיה חור? מדוע לא? לא הכמות יצרה את החור, אלא ההתמדה, הטיפה ועוד טיפה ועוד טיפה, ללא הפסק, תורת ההתמדה יצרה את החור באבן.

כן מוסר. מתי יש למוסר השפעה? כשזה בעקביות: טיפה, ועוד טיפה, תמיד! **לא לבטל דושה בשביל תכנית כזו או אחרת, בשביל אירוע כזה או אחר או בשביל משחק כדורגל.** מוסר זה בעקביות וידעת היום והשבות אל לבבך! תחיה את הדברים, תנשום את הדברים, תשיב אותם אל הלב. ילד קטן עשוי ליפול באמצע הלילה, סוגרים את הלול מכל הכיוונים. למה אדם בוגר לא נופל מהמיטה? הרי אם אדם יספר שנפל מהמיטה ילעגו לו. התשובה היא, שברבות הזמן הדברים חודרים אל התת ההכרה ונעשים טבע שני.

כן גם מצות התורה "וידעת היום והשבות אל לבבך". אמונה, שכר ועונש, איסור לשון הרע, איסורי שבת וכל האיסורים, וכל ידיעות התורה והמוסר, תמיד יפלו אל הלב. ילד קטן עשוי ליפול באמצע הלילה, סוגרים את הלול מכל הכיוונים. למה אדם בוגר לא נופל מהמיטה? הרי אם אדם יספר שנפל מהמיטה ילעגו לו. התשובה היא, שברבות הזמן הדברים חודרים אל התת ההכרה ונעשים טבע שני.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים
עמוד 4

פינת ההלכה
עמוד 3

פרשת השבוע
עמוד 3

סיפור לשבת
עמוד 2

היקר', אמרה, ורבי אברהם הוסיף: 'ומה לא נעשה כדי לזכות בו!' - סיכמו ביניהם, וביצעו את הלואות המשכון כדת וכדין...

סוחר האתרונים המרוצה קיבל את הכסף, והושיט את האתרוג היקר לידי רבי אברהם, שקיבלו בהתרגשות ואחז בו בזהירות כשידיו רוטטות משמחה. לעת בוקר החג, הוציא רבי אברהם את האתרוג מהקופסא, והוא ורעייתו ניצבו ועמדו בסוכתם, מברכים בשמחה ושואגים בדיצה: 'אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על נטילת לולב!'

מי שהיה רואה אותם באותה עת, היה חושב כי לבטח זכו עכשיו בבית מן ההפקר. אי אפשר להאמין ששילמו בביתם ממש, תמורת האתרוג הזה!

וכצפוי, כתום תקופת ההלוואה, לא היה לו לרבי אברהם מנין להשיב סכום כה גדול. בשל כך ביתם נמכר, הכסף הוחזר למלווה, ורבי אברהם ורעייתו אף לא נאנחו על גודל המחיר ששילמו בגין רכישת האתרוג, ההיפקר הוא הנכון:

כל יום, כל יום!, היתה הרבנית יוצאת מהבית הקטן אותו רכשו בשארית הכסף שנותר מהמכירה, ועוברת על יד ביתם הגדול והנוח שהיה נחלתם בעבר. ובעומדה מולו, היתה עוצמת את עיניה בדבקות ומודה לבורא עולם על שזיכה אותה למסור את ביתה ונחלתה, משכנה וקורת גגה, למען המטרה העילאית, למען רכישת אתרוג.

'ובכל יום היא שבה הביתה בעיניים נוצצות', סיפר רבי אברהם לאותו יהודי שהתעניין מדוע אינו עובר דירה לילנא, 'מאושרת ושמחה, מרוצה ומרקדת. בכל פעם שהיא נתקלת בבית הישן שהיה לנו, ליבה שב ומתמלא באושר, זה משמח אותה מדי יום, כל יום מחדש! עכשיו תגיד לי - האם רשאי אני לעקור את דירתנו מהעיירה הזו? האם יכול אני להפסיד לרעייתי את החוויה היומית של האושר המופלג בראותה את הבית שנמכר למען מצות האתרוג?'

כמה מעורר ומרגש לדעת, שאנו זוכים באותה מצוה יקרת ערך, שבדורות קודמים יהודים ששו לשלם עליה את ביתם, ועוד הודו על כך כל יום מחדש. כמה מחמם את הלב להבין, שאנו זוכים ליטול את אותו אתרוג למענו מסרו יהודים את נפשם כל השנים, למענו הסכימו לתת את כל הונם, כי מצות האתרוג ממלאה אותנו באושר ובשמחה גדולים פי כמה מכל סיפוק גשמי אחר!

הבה נשמח ונתרגש בנטילת ארבעת המינים הללו. נכוון היטב בברכותיהם, נקפיד על הידורם המיטבי לאורך כל ימי החג, ונתחבר למסר העולה מהם, שאנו בניו אהוביו של ה', ששים ושמחים לעשות את רצונו, ולהשפיע שפע טובה וברכה בנענוע ארבעת המינים לכל רוחות השמים.

כך נזכה במעלת החג הזה ומצוותיו המאירות, ונזכה לחוג אותן מתוך שמחה והתעלות, מתוך שאיפה לזכות לשבת בסוכת עורו של לווייתן, כשנזכה לעלות לרגל בחג הסוכות ולשמוח בירושלים בשמחת בית השואבה בירושלים הבנויה, אמנן!

לסיפורים נוספים של הרב אשר קובלסקי לצפייה ולקריאה כנסו לאתרנו: Rabenu.com

הבית שמעלה זכרונות

מדוע לא הסכימה הרבנית לעבור דירה גם בביתם הקטן?

הדרכים המשובשות, הביצות הטובעניות והחום המהביל לעתים - מעולם לא היוו מחסום בפני הגאון רבי אברהם זצ"ל, אחיו של הגאון מוילנא זצ"ל, שביקש לסור לילנא ולהסתופף בצל אחיו הגאון. פעמים רבות במשך השנה נהג רבי אברהם לצרור צרור קטן, ולצאת לדרך ארוכה ומייגעת לילנא, לפגוש את אחיו הגאון הגדול, להתחמם לאורו, ליהנות מדברי תורתו ומגאונותו המופלגת.

ביום מן הימים התעניין אצלו אחד ממכריו, ושאל מדוע בעצם הוא לא עובר לגור בוילנא, בסמוך למעון אחיו. 'הלא אם תעבור לילנא', טען הלה באוזניו, 'תחסוך לעצמך את טלטולי הדרך, תמנע מעצמך את הצורך לעזוב את הבית והמשפחה לימים ארוכים, ותוכל גם להיות הרבה יותר בקרבת אחיך הגדול!'

חיך רבי אברהם חיוך קטן והשיב: 'אם רצונך לדעת למה אינני עוקר את דירתי ועובר לילנא, הסכת ושמע', אמר, ופתח וסיפר את סיפורו האישי המסעיר:

היה זה לפני כמה שנים. בכל העיירה בה התגורר רבי אברהם, ואף בפרבריה, לא היה להשיג ולו אתרוג אחד. היהודים דאגו מאוד, שאפו לקיים את המצוה האהובה וליטול את ארבעת המינים, אך המחסור הכבד באתרוגים מנע זאת מהם. יום ועוד יום חולף, השליחים נוסעים וחוזרים בידיים ריקות, ואין ישועה באופק...

ואז, יומיים לפני חג הסוכות, נקלע לעיר סוחר אחד, ואתרוג מהודר ומפואר בידי. הוא ידע על המצוקה הקשה ונדירותו של האתרוג, ולכן הפקיע את מחירו עד לכדי ממישים רובל. רוב היהודים, בשומעם על המחיר הגבוה הדרוש, נסוגו לאחור וויתרו על רכישת האתרוג, אך לא רבי אברהם ורעייתו...

הם עמדו מהצד, מתבוננים באתרוג היפהפה, ועיניהם נצצו בשאיפה לזכות בו. הם ניסו להתמקח על המחיר הגבוה, אך הסוחר היה ממולח דיו כדי להבין שחבל לו לרדת במחיר. שעה ארוכה עמדו והביטו באתרוג הנאה, מבטם העורג לא הועתק מהאתרוג היקר והאהוב...

ואז, בגבורת רוח יהודית, החליטו רבי אברהם והרבנית למשכן את ביתם וליטול 50 רובל בהלוואה, כדי לזכות לרכוש את הרובל היקר. 'נכון', הסבירה הרבנית, 'זה הון עתק, כל הבית שלנו שווה פחות ממאה רובל. אבל עכשיו יש לנו הזדמנות לזכות באתרוג

האם יכול אני להפסיד לרעייתי את החוויה היומית של האושר המופלג שלה?

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו: 03-570-12-12

*ההפצה הינה במחיר סמלי

חול המועד סוכות

כתב האברבנאל שבחן זה שתי מצוות עיקריות והם הסוכה והלולב עם שאר ג' המינים. ואלה אינם שווים בטעמיהם, כי מצוות הסוכה היא לזכרון העבר וכנאמר "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים" והלולב הוא מפני ההווה בכל שנה לתת שבח והודאה להשי"ת על אסיפת התבואה שבזמן ההוא היו נאספים מן השדה. ע"כ. אלא שיש להבין מה המקשר בין זכרון העבר של מצוות הסוכה להודאה על ההווה במצוות ד' המינים.

הביאור בזה: כי בטבעו של האדם "וישמן ישורון ויבעט" מהנסיון למדנו כי באסיפת הפירות אל הבית ובראות אדם את רב עושרו והצלחתו ורם לבב אדם ושכח את האלקים. ובכדי למנוע מאדם מחשבות אלו כי כוחו ותבונתו עשו לו את החיל הזה, ציוותה התורה לעשות סוכה אשר תזכיר לאדם את הנס הממושך אשר ארע לאבותינו במדבר. זכרון העבר הקמת סוכה וישיבה בה מורים לאדם ומלמדים אותו על ההווה, כשם שהעבר תלוי ועומד מכוחו ומצוייו של מקום, אף ההווה כך.

הלכות שמחת תורה

הקפות בסוכות ובהושענות

מנהג עם ישראל לעשות "הושענות" בכל יום מימי חג הסוכות, וביום השביעי של החג עושים "הושענה רבה", והיינו שבכל יום מקיפים את התיבה עם האתרוגים והלולבים פעם אחת, וביום הושענה-רבה מקיפים את התיבה שבע הקפות, ומנהג זה זכר למה שהיו עושים בבית המקדש, שבכל יום הכהנים היו מקיפים את המזבח, וביום השביעי היו מקיפים שבע פעמים והיה נקרא יום זה "יום שביעי של ערבה".

ומה כל כך מיוחד בערבה שהיה נקרא יום על שמה? משום שבחג הסוכות נידונים על המים ולכן שערבה היא גדלה על המים, לכך נקרא על שם הערבה.

ועוד שבהקפות ההלו הם זכר לימי יהושע בן נון שכאשר התחיל לכבוש את הארץ, אז העיר יריחו היתה מוקפת חומה, ובכל יום בני ישראל מקיפים את החומה, וביום השביעי הקיפו את החומה שבע פעמים והחומה נפלה, ומשום שתחילת מלחמת ישראל בכיבוש הארץ היא סוף הישיבה בסוכות ששם ישבו ארבעים שנה, לכן עושים זכר ביום האחרון של חג סוכות.

יום הושענה רבה

הושענה רבה נקרא כן על שם שמרבים תפילות ביום זה יותר משאר ימי החג. ונהגים להישאר

כשם שהקב"ה סכך על אבותינו בהיותם במדבר והצילם משרב, כך בהוה ברחמי של הבורא נותן כח לאדמה להצמיח פירות כדי לכלכל את האדם ולהשביעו מטוב האדמה. (שיח מרדכי בשם בעל העיקדה)

ארבעת המינים - תשובה מאהבה:

"ולקחתם לכם ביום הראשון" ומקשה המדרש (רבה ויקרא ל' ז) וכי ראשון הוא והלא ט"ו הוא. אלא ראשון לחשבון עונות. ומסביר בעל ה'קדושת לוי' (האזינו ד"ה מי) בראש השנה ויום הכפורים עושים תשובה מיראה, באופן זה זדונות אינם נמחקים אלא נהפכים לשגגות, אבל לקראת חג הסוכות שמקיימים מצות סוכה וארבעת המינים מאהבה, הרי זה בבחינת תשובה מאהבה, ובתשובה מאהבה זדונות נהפכים לזכויות, וכדאי לספור ולחשב את עוונותינו כדי שיהפכו לזכויות. וזהו כוונת המדרש ראשון לחשבון עונות ביום ראשון של סוכות שמתחילים לקיים את מצוותיו באהבה מחשבים ומונים את העוונות שהרי נהפכו לזכויות. (קדושת לוי)

ארבעת המינים - מכפרים אחד על השני:

במדרש רבה (פרשת אמור פרשה ל) "פרי עץ הדר" אלו ישראל. מה אתרוג זה יש בו טעם ויש בו ריח, כך ישראל יש בהם בני אדם שיש בהם תורה ויש בהם מעשים טובים. "כפות תמרים" אלו ישראל מה התמרה הזו יש בו טעם ואין בו ריח, כך הם ישראל יש בהם שיש בהם תורה ואין בהם מעשים טובים. "וענף עץ עבות" אלו ישראל מה הדס יש בו ריח ואין בו טעם, כך ישראל יש בהם שיש בהם מעשים טובים ואין בהם תורה. "וערבי נחל" אלו ישראל מה ערבה זו אין בה טעם ואין בה ריח, כך הם ישראל יש בהם בני אדם שאין בהם

לא תורה ולא מעשים טובים. ומה הקדוש ברוך הוא עושה להם לאבדן אי אפשר, אלא אמר הקדוש ברוך הוא יוקשרו כולם אגודה אחת והן מכפרין אלו על אלו. עכ"ל. ויש להבין מדוע היה מקום לחשוב שיש לאבדן, ואיך נעשה באמת החיבור ביניהם.

ויש להסביר את הדברים על פי מה שביאר הגה"ק ר' זושא מאניפולי זע"א את מאמר חז"ל (חולין ז) ישראל קדושים הם, יש רוצה לתת צדקה ולהכניס אורחים ואין לו. ויש שיש לו ואינו רוצה. ע"כ. וקשה דבשלמא זה שרוצה ואין לו, בדין הוא שייקרא 'קדוש' אבל זה שיש לו ואינו רוצה במה זכה לאותה עטרה להיקרא 'קדוש'. וביאר הגה"ק שנינו במסכת אבות העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד. כנגד כל מצוה שמקיים אדם מישראל נברא מלאך המלמד עליו זכות. גם למלאכים יש בחינת 'גוף' במושג רוחני, ויש בחינת 'נשמה'.

על ידי קיום מעשה המצווה בפועל נברא 'גוף' המלאך, ואילו בכוונה הנכונה המתלווה למצווה נבראת 'נשמתו'. נמצא שאם קיים מצוה בלי כוונה יש רק 'גוף', ואם רצה מאוד לקיים את המצוה ולא קיימה נבראת 'הנשמה'. ומה עושים כעת במצב כזה, הרי גוף בלי נשמה אינו שווה כלום, וכן בהיפך, מה עושה הקב"ה מחבר את שני יהודים אלו יחד, ומשניהם יחד נוצר מלאך שלם. ולכן שניהם יחד נקראים 'קדושים' כי ע"י שניהם יחד נברא מלאך קדוש. ועל דרך זה יש להסביר כאן את החיבור בין חלקי העם, מה שחסר באחד מושלם ע"י המין השני. (אלה הדברים)

הרב משה דיין שליט"א ראש הכולל "קנין הלכה" ומדריך חתנים בישיבת אור דוד

אם נשארו ערים כל הלילה צריכים לברך ברכות השחר וברכות התורה בשעת עלות השחר, ובשעת עלות השחר יטול את ידיו שלוש פעמים וינגב ולא יברך ברכת "על נטילת ידים", ומנהג הספרדים ועדות המזרח לברך כל ברכות השחר וברכות התורה חוץ מברכת "אשר יצר" אלא אם כן עשה צרכיו ואז צריך לברך ברכת "אשר יצר".

יש להזהר שלא לשכוח לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום של פרשת "וזאת הברכה" ביום הושענה רבה.

חג שמחת תורה

חג שמיני עצרת הוא חג בפני עצמו ואין לו שייכות לחג הסוכות, ולכן יש לברך ברכת "שהחיינו" בקידוש, וקראו הכתוב "עצרת" היינו עיכוב, שעד עכשיו ה' יתברך היה קרוב לעם ישראל בכל תקופת ראש השנה ויום כיפור, ומכיוון שעכשיו נפרדים אמר הקב"ה עיכבו עלי עוד יום אחד שקשה עלי פרידתכם, והוא ככל יום טוב שאסור לעשות בו מלאכות, חוץ ממלאכת אוכל נפש ושאר דינים שמתרים ביום טוב.

חג שמיני עצרת הוא גם שמחת תורה, שמה שרבנו תקן לעם ישראל לקרוא בתורה בכל שבת, ובדורותינו המנהג הוא לסיים את כל התורה בשנה אחת, ולכן יש שנים שהפרשיות מחוברות, ויש שנים שחלק מחוברות וחלק לא, וזהו מכיוון שלפעמים עושים שנה מעוברת כדי שחג הפסח יחול בתקופת האביב.

מצוה גדולה לשמוח ולרקוד לכבוד התורה, ונהגו בכל המקומות להוציא הספרים ולרקוד עמהם, ומותר למחות כפים כרגיל, וכן מותר לקפוץ ולרקוד לכבוד התורה אף ביום טוב.

אבל בעצם, זוהי השאלה האנושית הפשוטה ביותר, שכל אדם אמור לשאול את עצמו. וכגודל פשטותה כך אורך נצחיותה. סוקרטס החכם היווני היה שואל את העוברים ושבים ברחובות אתונה: כיצד יש לחיות? אפלטון הפילוסוף הדגול שאל: מהם החיים? ודיוגנס נראה מסתובב עם אבוקה בצהרי היום כשהוא מחפש בן אדם שהבין את תכלית החיים. רבי יהודה הלוי, מחכמי ספרד במאה ה־12, בספרו הכוזרי, ממשיך את העולם לכסיל שנכנס למרפאתו של גדול הרופאים, לבש את חלוקו של הרופא, הצמיד לעצמו את התג והחל לקבל חולים. למרות חוסר ניסיונו המוחלט ידע הכסיל שבכוח התרופות הרבות הנמצאות במרפאה לרפאות כל חולה, והחל לחלק את התרופות ללא אבחנה והיסוס. מסיים רבי יהודה הלוי: "והמית ברפואות ההם, אשר היו מועילות להם – באם ידעו שימושם".

רגע חושבים

הרב יואב שאלי

מי רוקד עם ספר של מס הכנסה?

מספרים שתייר יהודי אמריקאי שנחת זה הרגע בשדה התעופה בארץ, רצה להגיע לכותל המערבי. היות שלא זכר את המילה "הכותל", פנה לנהג מונית וביקש ממנו שייקח אותו למקום שבו היהודים בוכים. לקח אותו נהג המונית למשרדי מס הכנסה...

לפני כ-3,300 שנה קיבל עם ישראל את התורה מבורא העולם במעמד יחיד מסוגו בהיסטוריה. למרות הקשיים, הגלויות והרדיפות שהעם הזה עבר במשך השנים, הוא נותר דבק ומאמין בתורתו. אבל, נשאל אתכם את השאלה המתבקשת – מה יש לחגוג? מה פתאום לרקוד יום שלם עם התורה? גם שומר חוק אדוק אינו לוקח את ספר החוקים או את ספר מס הכנסה, רוקד אתם ברחובה של עיר וקובע יום חג ומועד על קבלתם.

איזה עם מוזר אנחנו?!

עשו ניסוי: פנו לחבר, לידיד, לעמית לעבודה והציגו בפניהם שאלה פשוטה ולגיטימית: בשביל מה באנו לעולם? לשם מה בנה מי שבנה את כל בית המלון הגדול הזה והכניס בו כל כך הרבה רהיטים. למה? התשובה שתקבלו בדרך כלל תהיה: הכול בסדר? קרה משהו? משהו לא מרגיש טוב? ואם הנשאל הוא משהו שממש דואג לנו, הוא יציע לנו מספר טלפון של פסיכולוג ששמו הולך לפניו כמי שעוזר לאנשים ששואלים שאלות מוזרות.

איך נדע באמת מהם החיים?

העולם מכיל את כל הסגולות לאושרם של כל בני האדם, אבל אם לא נלמד כיצד ליהנות מהן, יהפוך אותו העולם לחידה סתומה. את פתרון החידה הזו פתר לנו בורא העולם ב-1' בסיון לפני 3,330 שנה, בנתנו לנו תורת חיים, מדריך לתייר, ספר הספרים, תוכנת ניווט אלוקית לדעת את הדרך הנכונה בעולם כה גדול ומפותל. סיפר לי פעם חייל ביחידה מובחרת מאוד, שרוב פעילותה סודית ומסווגת, שבאחת הפעמים כאשר היו בעומק השטח, בסביבה עוינת ומסוכנת, נותק לפתע הקשר עם המפקדה הראשית. למרות ניסיונם הרב של הלוחמים, הרגשת הניתוק הייתה איומה עד כדי דכדוך. לפתע חודש הקשר, ושוב שמענו את קולו הבטוח של הסא"ל שממשיך לכוון אותנו. אי אפשר לתאר במילים את הרגשת השלווה שנחה עלינו באותו הרגע.

חיי האדם בעולם הזה משולים לחיים בשטח אויב. האדם מרגיש שהוא זקוק למפקדו שבמרומים שידריך אותו כל זמן נסיעתו בעולם. הדרכה זו מקבל הוא ע"י המצוות. ואמרו המקובלים: מצוות מלשון צוות, חיבור עם המפקד הגדול. אלמלא הן, חיים ללא הדרכה זו הרגשה איומה עד כדי ייאוש. וכשי חבור כזה, יש סיבה גדולה לחגוג את בשמחת תורה. חג שמח.

הרב יהודה שמעוני מרצה באתר ישיבת אור דוד
למגוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.co.il

השנה כולם מוזמנים

להקפות שניות של שמחת תורה

בישיבת אור דוד

בהשתתפות הרה"ג דניאל זר שליט"א

יום שני מוצאי החג 1.10.18 בשעה 22:00

בישיבת אור דוד, רחוב המכבים 108 בני ברק

הערב בליווי תזמורת | כיבוד קל | עזרת נשים פתוחה